

Sygn. akt III RC 189/20

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2021 r.

Sąd Rejonowy w Puławach III Wydział Rodzinny i Nieletnich w składzie

Przewodniczący sędzia Teresa Czajewska

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2021 r. w Puławach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. K. (1)

przeciwko M. K. (2)

o uchylenie obowiązku alimentacyjnego

postanawia:

1. podjąć zawieszony postępowanie;
2. odrzucić pozew;
3. nakazać Skarbowi Państwa – Sądowi Rejonowemu w Puławach zwrócić powodowi M. K. (1) kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) wpisaną do kart dochodów pod pozycją 500063867164, tytułem uiszczonyj opłaty od pozwu, obniżonyj o kwotę równą opłacie minimalnej zgodnie z art. 79 ust.1 i 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. z 2020r. poz. 755 ze zm.).

Sygn. akt III RC 189/20

UZASADNIENIE

W dniu 14 sierpnia 2020 roku (data nadania) powód M. K. (1) złożył pozew o uchylenie obowiązku alimentacyjnego, wynikającyego z ugody zawartej przed Sądem Rejonowym w Puławach w dniu 6 lutego 2018 roku w sprawie III RC 363/17.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwany M. K. (2) przebywa i pracuje w C., w H. i nie uczy się już w Polsce.

W piśmie z dnia 14 stycznia 2021 roku (k.32) powód podniósł dodatkowo, że jest pewien, że pozwany nie uczy się i nie ma go w Polsce, o czym świadczą m.in. wpisy na F., na dowód czego dołączył zdjęcie ściągnięte z mediów społecznościowych świadczące o życiu i pracy pozwanego w H. (k.38).

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z treścią art. 1103 K.p.c. sprawy rozpoznawane w procesie należą do jurysdykcji krajowej jeżeli pozwany ma miejsce zamieszkania lub miejsce zwykłego pobytu w Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 1103³ § 1 K.p.c. stanowi, że sprawy o alimenty oraz sprawy o roszczenia związane z ustaleniem pochodzenia dziecka należą do jurysdykcji krajowej także wtedy, gdy powodem jest uprawniony, który ma miejsce zamieszkania lub miejsce zwykłego pobytu w Rzeczypospolitej Polskiej.

Mając na uwadze treść powyższych przepisów należy wskazać, że sprawy o alimenty należą do fakultatywnej jurysdykcji krajowej sądów polskich, a więc gdy pozwany ma miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu w Polsce, a ponadto w sytuacji, w której powodem jest osoba uprawniona, która ma miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu w Polsce. Uprawnionym w rozumieniu komentowanego przepisu jest osoba, która twierdzi, że przysługują jej roszczenia alimentacyjne. [por. T. E. , w: T. E. (red.), Kodeks, t. V, 2012, s. 88].

W związku z powyższym przedmiotowa sprawa nie podlega jurysdykcji krajowej, tj. jurysdykcji sądów Rzeczypospolitej Polskiej, pozwany bowiem, który jest jednocześnie uprawnionym do alimentów, mieszka i pracuje w H., a zatem należy uznać, że nie ma ona w Polsce ani miejsca zamieszkania, ani miejsca zwykłego pobytu.

Miejsce zwykłego pobytu definiowane jest w piśmiennictwie jako pobyt, który nie ma charakteru stałego, a więc nie towarzyszy mu wola (zamiar) stałego pobytu w danym miejscu i jednocześnie nie jest tylko przebywaniem na danym terytorium [B. T. , w: J. J. (red.), Kodeks, t. II, art. 1103, Nb 4]. Zdaniem I. K. , pobyt zwykły to pobyt niekoniecznie stały (nie ma to znaczenia), ale powinien być bardziej stabilny niż pobyt doraźny (...) (...) pobytu wiąże się z ześrodkowaniem życiowych interesów na terenie danego państwa, a zatem z prowadzeniem działalności zarobkowej, gospodarczej, wykonywaniem pracy bądź ześrodkowaniem interesów osobistych [por. I. K. , w: A. M. (red.), Kodeks, t. IV, art. 1103, Nb 15].

Pojęcie zaś "miejsca zamieszkania" należy wyklądać zgodnie z art. 25 k.c., zgodnie z którym miejscem zamieszkania osoby fizycznej jest miejscowość, w której osoba ta przebywa z zamiarem stałego pobytu.

Mając na uwadze, że pozwany mieszka w C., w H. i tam podjął pracę zarobkową, uznać należało, że państwo to jest co najmniej miejscem jego zwykłego pobytu, jeśli nie nawet miejscem jego zamieszkania, na zamiar bowiem stałego pobytu w tym państwie wskazują właśnie wymienione wyżej okoliczności, jak co najmniej kilkumiesięczny pobyt pozwanego w H. oraz podjęcie tam pracy zarobkowej. Te obiektywne okoliczności wskazują na przeniesienie przez pozwanego centrum swoich spraw osobistych i majątkowych do innego państwa.

Zgodnie z treścią art. 1099 § 1 i 2 K.p.c. brak jurysdykcji krajowej stanowi przyczynę nieważności postępowania, którą sąd bierze pod rozwagę z urzędu w każdym stanie sprawy. Zdanie drugie art. 1099 § 1 k.p.c. stanowi, że w razie stwierdzenia braku jurysdykcji krajowej sąd odrzuca pozew.

Mając powyższe na uwadze w oparciu o art.1099 § 1 K.p.c. należało orzec jak w sentencji.